

ความผิดฐานฉ้อโกง

ข้อเท็จจริง

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสามร่วมกันกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือตามวันเวลาเกิดเหตุที่ระบุในฟ้องจำเลยทั้งสามโดยทุจริตได้ร่วมกันหลอกลวงบริษัท ไม จำกัด ผู้เสียหาย/โจทก์ร่วม ซึ่งประกอบกิจการขายอัญมณีและตัวเรือนทอง ว่าลูกค้าของผู้เสียหายที่มีชื่อดังนี้

- ร้านศรี สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๕๘ ชิ้น มูลค่า ๑,๕๗๙,๐๔๐ บาท
- ร้านญา สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๓๗ ชิ้น มูลค่า ๑,๔๓๖,๒๘๙ บาท
- ร้านเกษม สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๑๐ ชิ้น มูลค่า ๖๑,๕๗๓ บาท
- ร้านมา สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๑๗ ชิ้น มูลค่า ๒๕๘,๔๓๗ บาท
- ร้านมล สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๙ ชิ้น มูลค่า ๒๑๑,๕๓๗ บาท
- ร้านพรรณ สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๗ ชิ้น มูลค่า ๑๙๑,๙๕๕ บาท
- ร้านเพชร สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๒๐ ชิ้น มูลค่า ๑๙๘,๐๐๖ บาท
- ร้านลี สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๒๓ ชิ้น มูลค่า ๓๙๔,๐๘๗ บาท
- ร้านตา สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๑๖ ชิ้น มูลค่า ๔๐๓,๗๖๖ บาท
- ร้านยุ สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๑ ชิ้น มูลค่า ๔๓,๙๕๙ บาท
- ร้านพร สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๑๗ ชิ้น มูลค่า ๔๘๖,๐๑๑ บาท
- ร้านภูติ สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๔ ชิ้น มูลค่า ๔๐๔,๘๐๐ บาท
- ร้านรัญ สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๑๓ ชิ้น มูลค่า ๔๖๐,๓๐๙ บาท
- ร้านวัฒน์ สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๙ ชิ้น มูลค่า ๒๙๖,๓๘๒ บาท
- ร้านทอง สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๗ ชิ้น มูลค่า ๓๔๔,๙๑๕ บาท
- ร้านตี สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๑๕ ชิ้น มูลค่า ๓๑๗,๙๔๒ บาท
- ร้านแพ สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๒๕ ชิ้น มูลค่า ๒๕๑,๑๔๒ บาท
- ร้านดี สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๒๕ ชิ้น มูลค่า ๖๐๓,๗๙๖ บาท
- ร้านภา สั่งซื้อเพชรร่วงและตัวเรือนทองคำ ๘ ชิ้น มูลค่า ๓๒๑,๒๗๕ บาท

เป็นการสั่งซื้อผ่านทางจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นพนักงานขายของผู้เสียหาย โดยจำเลยทั้งสามได้ร่วมกันทำเอกสารใบรายการสั่งซื้อสินค้าระบุชื่อร้านดังกล่าวเป็นผู้สั่งซื้อเอง โดยไม่ได้มีคำสั่งซื้อจริง เป็นเหตุให้ผู้เสียหายหลงเชื่อว่ามีลูกค้าของผู้เสียหายสั่งซื้อ และได้มอบเพชรให้แก่จำเลยที่ ๑ ไป

เหตุเกิดที่ แขวงวังบูรพาภิรมย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ประกอบ มาตรา ๘๓

จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ

จำเลยที่ ๑ นำสืบว่า จำเลยที่ ๑ ทำงานกับโจทก์ร่วมต่อมาได้รู้จักกับจำเลยที่ ๒ และได้ติดต่อซื้อสินค้ากันระยะแรกชำระเป็นเงินสด ต่อมาจำเลยที่ ๒ ขอชำระเป็นเช็คซึ่งฝ่ายบัญชีของโจทก์ร่วมแจ้งว่าสามารถกระทำได้ จึงได้ติดต่อสั่งซื้อสินค้าและชำระเป็นเช็คเรื่อยมา จนกระทั่งวงเงินสินเชื่อเต็มจนไม่สามารถเพิ่มได้อีก จำเลยที่ ๒ จึงแนะนำจำเลยที่ ๑ ว่า จะซื้อสินค้าแต่ขอให้จำเลยที่ ๑ ระบุชื่อบุคคลอื่นเป็นผู้ซื้อสินค้า จำเลยที่ ๑ ได้หารือกับผู้ที่เกี่ยวข้องแล้วได้รับคำตอบว่าสามารถทำได้ถ้าลูกค้ามีความน่าเชื่อถือ จำเลยที่ ๑ จึงขายสินค้าให้แก่จำเลยที่ ๒ โดยระบุชื่อร้านค้าอื่นแทน ต่อมาจำเลยที่ ๒ แจ้งว่าจำเลยที่ ๓ ก็ต้องการสินค้าและจะเป็นผู้ชำระราคาด้วยเช็คแทนจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๑ จึงยินยอมทำตามตามที่จำเลยที่ ๒ แนะนำ ทางโจทก์ร่วมก็ได้ทราบติว่าจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ส่งสินค้าผ่านทางจำเลยที่ ๑ ต่อมาเมื่อธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน จำเลยที่ ๒ ได้เข้าไปขอผ่อนชำระค่าสินค้า แต่โจทก์ร่วมไม่ยอม จำเลยที่ ๑ ไม่มีเจตนาฉ้อโกงโจทก์ร่วม

จำเลยที่ ๒ นำสืบว่า จำเลยที่ ๒ มีอาชีพขายจิวเวลรี่ ปี ๒๕๕๓ จำเลยที่ ๒ เปิดร้านโดยเช่าพื้นที่บางส่วนจากร้านยู ตามสัญญาเช่า เอกสารหมายเลข ๑ จำเลยที่ ๒ ไม่ได้ตั้งชื่อร้าน ยังใช้ชื่อร้านยู จำเลยที่ ๒ ซื้อสินค้าและชำระค่าสินค้าด้วยเงินสด ต่อมาจำเลยที่ ๒ ต้องการชำระค่าสินค้าด้วยเช็ค จำเลยที่ ๑ ให้จำเลยที่ ๒ ส่งจ่ายเช็คลงวันที่ล่วงหน้า จำเลยที่ ๒ ซื้อสินค้าจากจำเลยที่ ๑ อีกหลายครั้ง เฉลี่ยสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง จำเลยที่ ๒ ซื้อสินค้าจากจำเลยที่ ๑ รวมหลาย ล้านบาท เช็คที่จำเลยที่ ๒ ส่งจ่ายบางฉบับไม่สามารถเรียกเก็บเงินได้ จำเลยที่ ๒ จึงหาเงินสดมาชำระแก่จำเลยที่ ๑ แต่จำเลยที่ ๑ ไม่เคยคืนเช็คให้จำเลยที่ ๒

จำเลยที่ ๓ นำสืบว่า จำเลยที่ ๒ เป็นน้องของจำเลยที่ ๓ จำเลยที่ ๓ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเพชรหรือค้าขายเพชร จำเลยที่ ๒ พาจำเลยที่ ๓ ไปเปิดบัญชีธนาคารเพื่อส่งจ่ายเช็ค แล้วให้จำเลยที่ ๓ ส่งจ่ายชำระค่าสินค้าเพชรที่จำเลยที่ ๒ สั่งซื้อ เมื่อเช็คถึงกำหนดจำเลยที่ ๒ จะนำเงินเข้าบัญชีเอง ต่อมาจำเลยที่ ๒ บอกว่าให้จำเลยที่ ๓ ส่งจ่ายเช็คให้จำเลยที่ ๒ ไปทำการซื้อเพชร จำเลยที่ ๓ จึงได้ส่งจ่ายเช็คให้จำเลยที่ ๒ ไปดำเนินการโดยไม่รู้จักรักกับจำเลยที่ ๑ แต่อย่างใด

ศาลชั้นต้นได้พิจารณาและวินิจฉัยว่า การที่จำเลยที่ ๑ เบิกสินค้าไปจากโจทก์ร่วมแล้ว เมื่อขายสินค้าได้ จำเลยที่ ๑ มีหน้าที่ต้องทำใบสั่งซื้อสินค้าโดยระบุชื่อผู้ซื้อที่แท้จริงเพื่อแจ้งให้โจทก์ร่วมทราบ หากไม่สามารถขายสินค้าได้ ก็ต้องนำสินค้านั้นคืนแก่โจทก์ร่วม ดังนั้น ที่จำเลยที่ ๑ ทำใบสั่งซื้อสินค้าเอกสารหมายเลข จ.๒๗ ถึง จ.๑๒๐ ขึ้น โดยระบุว่าร้านค้าต่างๆ ตามที่ระบุในใบสั่งซื้อสินค้าเป็นผู้ซื้อสินค้านั้นดังกล่าว ทั้งที่ร้านค้านั้นไม่ได้ซื้อนั้น จึงเป็นการหลอกลวงโจทก์ร่วมด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ และโดย

การหลอกลวงนั้นเป็นเหตุให้จำเลยที่ ๑ ได้รับสินค้าของโจทก์ร่วมตามที่ระบุในใบสั่งซื้อสินค้าไปโดยไม่ต้องชำระราคาอันเป็นการแสวงหาประโยชน์มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเอง การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นความผิดฐานฉ้อโกง

สำหรับจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ เห็นว่าจากพยานหลักฐานโจทก์รับฟังได้ว่าจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ ไม่มีร้านค้าจำหน่ายเพชรหรืออัญมณี แต่การที่โจทก์ร่วมไม่เคยตรวจสอบว่าร้านค้าดังกล่าวมีอยู่จริงหรือไม่ แสดงว่าโจทก์ร่วมให้ความสำคัญกับการที่พนักงานสามารถขายสินค้าได้เป็นหลัก ไม่ว่าจะขายแก่ผู้ใด ดังนั้น ที่จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ หลอกลวงโจทก์ร่วมว่ามีร้านค้าเพื่อค้าขายทั้งที่ไม่มีร้านค้านั้น จึงไม่ใช่สาระสำคัญจนถึงขนาดเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมยอมขายหรือส่งมอบสินค้าตามใบสั่งซื้อแก่จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ การที่จำเลยที่ ๒ สั่งซื้อสินค้าตามเอกสาร จ.๒๔ ถึง จ.๓๐ และ จ.๓๓ ถึง จ.๓๖ แล้วจำเลยที่ ๒ ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คชำระหนี้ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๒ ถึง ๑๔๑ และจำเลยที่ ๓ สั่งซื้อสินค้าตามเอกสารหมายเลข จ.๕ ถึง จ.๒๓ แล้วจำเลยที่ ๓ ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คชำระหนี้ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๒๑ ถึง จ.๑๒๗ และ จ.๑๓๐ และ จ.๑๓๑ นั้น เป็นเรื่องที่จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ ผิดสัญญาซื้อขายกับโจทก์ร่วม จึงไม่อาจเป็นความผิดฐานฉ้อโกง แต่การที่จำเลยที่ ๒ ส่งจ่ายเช็คของตนเองชำระหนี้ค่าสินค้าตามใบสั่งซื้อสินค้าที่ระบุชื่อร้านค้าอื่นเป็นผู้ซื้อ จำเลยที่ ๒ จึงมีส่วนร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๑ การที่จำเลยที่ ๒ นำสืบว่าเช็คเอกสารหมายเลข จ.๑๔๒ ถึง ๑๕๖ เป็นเช็คที่จำเลยที่ ๒ ส่งจ่ายแล้วไม่สามารถเรียกเก็บเงินได้ จำเลยที่ ๒ ขอฟ้องผันกับจำเลยที่ ๑ ต่อมาจำเลยที่ ๒ ชำระเงินตามเช็คครบถ้วน หรือส่งจ่ายเช็คฉบับใหม่ตามจำนวนเงินที่จำเลยที่ ๑ แฉ่ง มอบให้จำเลยที่ ๑ ไปแทนฉบับเดิม แต่จำเลยที่ ๑ ไม่นำเช็คเอกสารหมายเลข จ.๑๔๒ ถึง จ.๑๕๖ มาคั้นนั้น เห็นว่าการที่จำเลยที่ ๒ ส่งจ่ายเช็คตามจำนวนที่จำเลยที่ ๑ บอกดังที่เบิกความ โดยไม่ได้โต้แย้งหรือมีหลักฐานว่าเป็นหนี้จำนวนดังกล่าวอยู่จริง ทั้งไม่ดำเนินการใดๆ เพื่อให้เช็คฉบับเดิมกลับคืนมาหรือให้เช็คสิ้นผลไปโดยการสั่งให้ธนาคารระงับการจ่ายเงิน จึงผิดวิสัยของบุคคลทั่วไป ทางนำสืบของจำเลยที่ ๒ ยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะหักล้างพยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมได้ ดังนั้น ที่จำเลยที่ ๒ ส่งจ่ายเช็คเอกสารหมายเลข จ.๑๔๒ ถึง จ.๑๕๖ มอบให้แก่จำเลยที่ ๑ แล้ว จำเลยที่ ๑ นำไปมอบแก่โจทก์ร่วมโดยแจ้งว่าเป็นการชำระหนี้ค่าสินค้าตามใบสั่งซื้อสินค้าทั้งที่ไม่ได้ระบุชื่อจำเลยที่ ๓ เป็นผู้ซื้อนั้นก็เพื่อให้โจทก์ร่วมเห็นว่าร้านค้าตามใบสั่งซื้อสินค้าที่จำเลยที่ ๑ จัดทำขึ้น คือ ร้านตา ร้านเพชร ร้านกูด ร้านรัฐร้านวัฒน์ ร้านทอง ร้านดี ร้านแพ ร้านดี ร้านภา ได้ซื้อสินค้าตามที่ระบุไว้จริง ทั้งที่ร้านค้าดังกล่าวไม่ได้ซื้อสินค้า แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๒ มีส่วนได้เสียในการที่จำเลยที่ ๑ หลอกลวงโจทก์ร่วมและได้ทรัพย์สินไปจากโจทก์ร่วม การกระทำของจำเลยที่ ๒ เฉพาะในส่วนนี้จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง เฉพาะในส่วนที่จำเลยที่ ๒ ส่งจ่ายเช็คชำระหนี้ค่าสินค้าตามใบสั่งซื้อสินค้าเอกสารหมายเลข จ.๖๓ จ.๖๔ จ.๗๐ จ.๗๑ จ.๗๓ จ.๗๕ จ.๘๐ จ.๘๒ จ.๘๗ ถึง จ.๙๒ จ.๙๗ จ.๙๘ จ.๑๐๖ จ.๑๑๓ และ จ.๑๑๗ เท่านั้น

คดีนี้โจทก์บรรยายคำฟ้องว่าจำเลยทั้งสามกระทำความผิดหลายกรรมต่างกันโดยแยกบรรยายการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสามเป็นรายข้อตามร้านค้าที่จำเลยทั้งสามอ้าง รวมทั้งสิ้น ๑๙ ร้าน จึงถือว่าโจทก์ประสงค์จะให้ลงโทษจำเลยทั้งสามเป็นรายกระทงทั้งสิ้น ๑๙ กระทง ดังนั้น โดยสรุปจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ มีความผิดร่วมกันฉ้อโกงโจทก์ร่วมในส่วนที่เกี่ยวกับใบสั่งซื้อสินค้าที่ระบุชื่อร้านดังกล่าวข้างต้น

เป็นผู้ซื้อ รวมทั้งสิ้น ๑๐ กระทง และจำเลยที่ ๑ ยังมีความผิดฐานฉ้อโกงเพียงลำพังในส่วนที่เกี่ยวกับใบสั่งซื้อสินค้าที่ระบุชื่อร้านเกษม ร้านมา ร้านมล ร้านเพชร ร้านสิ และร้านยู เป็นผู้ซื้อ จำนวน ๗ กระทงอีกด้วย

ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๑ กระทงละ ๓ เดือน รวมทั้งสิ้น ๑๙ กระทง ทางนำสืบของจำเลยที่ ๑ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุกกระทงละ ๒ เดือน รวมโทษทั้ง ๑๗ กระทง เป็นจำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๓๔ เดือน ให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ ๒ กระทงละ ๑ เดือน รวม ๑๐ กระทง รวมโทษทุกกระทงเป็นจำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๑๐ เดือน ให้จำเลยที่ ๑ คืนทรัพย์ตามใบสั่งซื้อสินค้าเอกสารหมาย จ.๓๗ ถึง จ.๑๒๐ แก่โจทก์ร่วม หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาจำนวน ๕,๑๓๒,๔๖๖ บาท โดยให้จำเลยที่ ๒ ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ในการคืนทรัพย์ตามใบสั่งซื้อสินค้าเอกสารหมาย จ.๖๓ จ.๖๔ จ.๗๐ จ.๗๑ จ.๗๓ จ.๗๕ จ.๘๐ จ.๘๒ จ.๘๗ ถึง จ.๙๒ จ.๙๗ จ.๙๘ จ.๑๐๖ จ.๑๑๓ และ จ.๑๑๗ หากคืนไม่ได้ให้ร่วมรับผิดชอบใช้ราคาจำนวน ๑,๔๑๔,๒๔๐ บาท ให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ ๓

พนักงานอัยการมีคำสั่งให้อุทธรณ์ในความผิดตามฟ้องข้อ ๑.๑ และ ๑.๒ ตามเอกสารหมาย จ.๕ ถึง จ.๓๖ โดยเห็นว่าโจทก์มีนายกรณ เป็นพยานได้ความว่าจำเลยที่ ๑ หลอกเอาสินค้าตามใบสั่งซื้อสินค้าจาก โจทก์ร่วม และนำไปมอบให้จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ และจากการไปตรวจสอบร้านยูและร้านศรี ก็ไม่พบว่ามีร้านดังกล่าวเปิดแต่อย่างใด โดยจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ เป็นผู้ส่งจ่ายเช็ค

โจทก์ร่วมอุทธรณ์ว่าจำเลยทั้งสามร่วมกันกระทำความผิดฐานฉ้อโกง

จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ โจทก์ร่วม จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ เห็นว่า จากพยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วม เชื่อว่าเอกสารหมาย จ.๕ ถึง จ.๑๒๐ เป็นเอกสารที่จำเลยที่ ๑ จัดทำขึ้นเอง ทั้งจำเลยที่ ๑ อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความตอบโจทก์ถามค้านว่า เจ้าของร้านที่มีชื่อในใบสั่งซื้อสินค้าเอกสารหมาย จ.๕ ถึง จ.๑๒๐ ไม่ได้รู้เห็นหรือยินยอมให้นำชื่อมาระบุไว้ว่าเป็นผู้ซื้อสินค้า เบิกความตอบทนายโจทก์ร่วมถามค้านว่า ลายมือชื่อผู้รับสินค้าในใบสั่งซื้อสินค้าเอกสารหมาย จ.๕ ถึง จ.๒๓ เป็นลายมือชื่อของจำเลยที่ ๑ เอง และเบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๑ ถามค้านว่า สินค้าที่อ้างว่าถูกฉ้อโกง มีมูลค่า ๗,๐๐๐,๐๐๐ บาทเศษ แต่มีการ ส่งจ่ายเช็คชำระค่าสินค้าแล้วประมาณ ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาทเศษ จึงรับฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานฉ้อโกงโจทก์ร่วม ข้ออ้างของจำเลยที่ ๑ ในอุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต่อไปว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๑ ตามฟ้องที่โจทก์ร่วมอุทธรณ์ รวมทั้งตามฟ้องข้อ ๑.๑ และข้อ ๑.๒ ตามที่โจทก์อุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่าโจทก์และโจทก์ร่วมไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันหรือสมคบกันฉ้อโกงโจทก์ร่วม จึงต้องรับฟังด้วยความระมัดระวัง แม้พฤติการณ์ที่จำเลยที่ ๒ อ้างว่าเมื่อส่งจ่ายเช็คฉบับใหม่แทนฉบับเดิม โจทก์ร่วมและจำเลยที่ ๑ ก็ไม่คืนเช็คฉบับเดิมให้ เมื่อชำระเงินสดก็ไม่ได้ออกหลักฐานการรับเงินให้ ทั้งเช็คฉบับใหม่ก็มีจำนวนเงินแตกต่างกับฉบับเดิมแต่ออกให้ตามที่ จำเลยที่ ๑ แจ้งให้ทราบ จำเลยที่ ๒ ซึ่งมีอาชีพค้าขายอัญมณีมาหลายปี ย่อมต้องมีความรู้ประสบการณ์และความระมัดระวังตามสมควร ข้ออ้างดังกล่าวมีพิรุธไม่น่าเชื่อถือ และข้ออ้างของจำเลย

ที่ ๒ ว่าทุกครั้งซื้อสินค้าจาก จำเลยที่ ๑ จะต้องลงลายมือชื่อในใบสั่งซื้อทุกครั้ง แต่ตามใบสั่งซื้อดังกล่าว กลับไม่ปรากฏลายมือชื่อจำเลยที่ ๒ เว้นแต่เฉพาะตามเอกสารหมายเลข จ.๖๖ เท่านั้น ซึ่งจำเลยที่ ๒ นำสืบว่า ลงลายมือชื่อแทนร้านยู ก็เป็นพิรุณเช่นเดียวกัน เพราะตามปกติแล้วจำเลยที่ ๒ ก็ลงลายมือชื่อในเอกสารดังกล่าว ส่วนนามบัตรแม้ไม่มีร้านค้าตามนามบัตรของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ แต่นายกรณก็รับว่าส่วนมากลูกค้า จะเปิดบูธจริง ทั้งจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ก็เป็นลูกค้าของ โจทก์ร่วมมาก่อนแล้ว แสดงให้เห็นว่าโจทก์ร่วมมิได้ถือ เป็นข้อสำคัญในการขายสินค้าให้ลูกค้า และเดิมเมื่อธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็ค โจทก์ร่วมก็จะฟ้องให้ รับผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค แต่คดีนี้เช็คที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินพ้นกำหนด ๓ เดือนแล้วนับถึงวันที่ร้องทุกข์ ประกอบกับนายกรณก็เบิกความตอบนายจำเลยที่ ๑ ถามค้านรับว่าพยานไม่ ทราบว่าจำเลยทั้งสามสมคบกันหรือมีข้อตกลงอย่างไรบ้างในการร่วมกันกระทำความผิดตามฟ้อง และโจทก์ โจทก์ร่วม ก็ไม่มีพยานอื่นมาสนับสนุนให้เห็นว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันหรือสมคบกันกับจำเลยที่ ๑ กระทำ ความผิดฐานฉ้อโกงตามฟ้อง พฤติการณ์ก็อาจเป็นไปได้ว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้กระทำความผิดตามลำพังคนเดียวก็เป็นได้ โดยจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นเพียงผู้ซื้อสินค้าและชำระเงินด้วยเช็คแก่โจทก์ร่วมตามปกติ แต่ธนาคารตามเช็ค ปฏิเสธการจ่ายเงินเช่นนี้ พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมจึงยังมีข้อสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้เป็นคุณแก่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ปัญหาข้อนี้ อุทธรณ์ของจำเลยที่ ๒ ฟังขึ้น ส่วนอุทธรณ์ของโจทก์ โจทก์ร่วม และจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้น และไม่ จำต้องวินิจฉัยปัญหาตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๒ ในปัญหาข้ออื่นต่อไป

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่าโจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ตามฟ้องข้อ ๑.๑ และข้อ ๑.๒ ด้วย กับที่โจทก์ร่วมอุทธรณ์ว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน รวม ๙๕ กระทง ขอให้ลงโทษ เรียงกระทงความผิด เห็นว่าเมื่อพิเคราะห์ที่ใบสั่งซื้อสินค้าเอกสารหมายเลข จ.๕ ถึง จ.๑๒๐ ประกอบรายงาน สรุปรของโจทก์ร่วมตามเอกสารหมายเลข จ.๑๒๘ และ จ.๑๒๙ แล้ว จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดทั้งสิ้น ๓๐ กรรม เป็นเงินทั้งสิ้น ๔,๒๕๔,๙๐๐ บาท แต่ตามฟ้องโจทก์และโจทก์ร่วมโดยโจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ กระทำ ผิดโดยอ้างว่า นำสินค้าของโจทก์ร่วมไปขายให้แก่ร้านค้าต่างๆ รวม ๑๙ ร้าน ต่างกรรม ต่างวาระ อันเป็น ความผิด ๑๙ กรรม แต่เมื่อข้อเท็จจริงตามทางพิจารณาได้ความว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดรวม ๓๐ กรรม จึงลงโทษจำเลยที่ ๑ ได้เพียง ๑๙ กรรม ตามฟ้อง จะลงโทษทุกกรรมตามที่โจทก์ร่วมอุทธรณ์ไม่ได้ ตาม ป.วิ อาญา มาตรา ๑๙๒ อุทธรณ์ของโจทก์และโจทก์ร่วมฟังขึ้นบางส่วน

พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำเลยที่ ๑ รวม ๑๙ กระทง จำคุกกระทงละ ๒ เดือน รวมจำคุก จำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๓๘ เดือน ให้จำเลยที่ ๑ คืนหรือชดใช้เงิน ๔,๒๕๔,๙๐๐ บาท แก่โจทก์ร่วม ยกฟ้องโจทก์ สำหรับจำเลยที่ ๒ เสียด้วย นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น

พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฎีกา

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พิจารณาแล้วยังไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำสั่งไม่ฎีกาสำหรับจำเลย ที่ ๒ ของพนักงานอัยการ ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

๑. คดีนี้มีข้อเท็จจริงที่โจทก์ โจทก์ร่วม และจำเลยทั้งสามไม่ได้แย้งรับฟังเป็นที่ยุติว่าตามวันเวลาเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ เป็นพนักงานขายของบริษัทโจทก์ร่วม ในการนำสินค้าของโจทก์ร่วมออกไปขาย พนักงานขายต้องแจ้งให้โจทก์ร่วมทราบว่าจะนำสินค้าชนิดใดออกไปขายให้แก่ลูกค้าคนใด แล้วมาเบิกสินค้าไปเสนอขายให้แก่ลูกค้าตามที่แจ้งไว้ หากขายได้พนักงานขายก็จะทำใบสั่งซื้อสินค้า ซึ่งแต่ละฉบับมี ๔ แผ่น มีสีแตกต่างกัน ต้นฉบับพนักงานจะเก็บไว้ สำเนาแผ่นแรกมอบให้ฝ่ายสต็อกสินค้าที่เบิกสินค้า สำเนาอีกแผ่นหนึ่งมอบให้แก่ลูกค้า สำเนา ที่เหลือ ๑ แผ่น จะติดไว้กับเล่ม เมื่อพนักงานขายเก็บเงินค่าสินค้าเป็นเงินสดหรือเช็คก็จะต้องนำมาแนบต้นฉบับใบสั่งซื้อให้แก่ฝ่ายการเงินของโจทก์ร่วมโดยระบุเช็คและเลขที่เช็คไว้ด้วย ระหว่างเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ เป็นผู้เบิกสินค้าจากโจทก์ร่วมแล้วจัดทำใบสั่งซื้อสินค้าตามเอกสารหมายเลข จ.๕ ถึง จ.๑๒๐ ระบุชื่อร้านค้าต่างๆ เป็นผู้ซื้อสินค้าจากนั้นจำเลยที่ ๑ ได้นำเช็คที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นผู้ส่งจ่ายมาชำระหนี้ค่าสินค้าบางส่วนแก่โจทก์ร่วม เมื่อเช็ค ถึงกำหนดชำระเงินปรากฏว่าธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยว่าจำเลยที่ ๒ ร่วมกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่าคดีนี้แม้โจทก์และโจทก์ร่วมจะไม่มีประจักษ์พยานยืนยันการกระทำผิดของจำเลยที่ ๒ ก็ตาม แต่จากพยานเอกสารใบสั่งซื้อสินค้าและเช็คของจำเลยที่ ๒ ซึ่งไปอยู่ในความครอบครองของ โจทก์ร่วม ย่อมแสดงให้เห็นได้ว่าจำเลยที่ ๒ มีการซื้อสินค้าของโจทก์ร่วมไปจริง และออกเช็คเพื่อชำระหนี้ค่าสินค้านี้ดังกล่าว เมื่อได้ตรวจสอบใบสั่งซื้อสินค้าตามเอกสารหมายเลข จ.๒๗ จ.๒๘ จ.๒๙ จ.๓๐ จ.๓๓ จ.๓๔ จ.๓๕ จ.๓๖ จ.๖๓ จ.๖๔ จ.๗๐ จ.๗๑ จ.๗๓ จ.๗๕ จ.๘๐ จ.๘๒ จ.๘๗ จ.๘๘ จ.๘๙ จ.๙๐ จ.๙๑ จ.๙๒ จ.๙๗ จ.๙๘ จ.๑๑๓ จ.๑๑๗ เปรียบเทียบกับเช็คของจำเลยที่ ๒ ซึ่งถูกระบุไว้ในใบสั่งซื้อสินค้า ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๓ ถึง จ.๑๕๖ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ใบสั่งซื้อสินค้า			เช็คของจำเลยที่ ๒		
หมายเลข จ.	เลขที่ใบสั่งซื้อ ชื่อผู้ซื้อและวันที่ซื้อ	จำนวนเงิน (บาท)	หมายเลข จ.	เลขที่เช็คและวันส่งจ่ายเงิน	จำนวนเงิน (บาท)
๒๗	๔๘๘๓๔, ญู, ๒๐/๐๙/๕๓	๑๕๕,๓๒๕	๑๓๓	๑๔๓๒๗๔๘, ๒๐/๑๐/๕๓	๑๕๕,๓๐๐
๒๘	๔๘๗๙๕, ญู, ๑๑/๐๙/๕๓	๑๐๒,๗๔๗	๑๓๔	๑๗๐๓๐๐๐, ๑๓/๑๐/๕๓	๑๐๒,๐๐๐
๒๙	๔๘๗๕๕, ญู, ๐๑/๐๙/๕๓	๖๓,๕๐๐	๑๓๕	๑๗๐๒๙๘๙, ๐๒/๑๐/๕๓	๖๓,๕๐๐
๓๐	๔๘๘๓๙, ญู, ๒๕/๐๘/๕๓	๑๓๓,๑๓๐	๑๓๖	๑๔๓๒๗๕๒, ๓๐/๑๐/๕๓	๑๓๓,๐๐๐
๓๓	๔๘๗๘๒, ญู, ๐๘/๐๙/๕๓	๑๕๓,๙๒๐	๑๓๗	๑๗๐๒๙๙๒, ๒๒/๑๑/๕๓	๑๕๓,๙๐๐
๓๔	๔๘๗๗๗, ญู, ๐๘/๐๙/๕๓	๒๒๓,๑๗๓	๑๓๘	๑๗๐๒๙๙๐, ๐๘/๑๑/๕๓	๑๒๒,๓๐๐
			๑๓๙	๑๗๐๒๙๙๑, ๑๑/๑๑/๕๓	๑๐๐,๗๐๐
๓๕	๔๘๗๙๐, ญู, ๑๐/๐๙/๕๓	๘๔,๓๙๘	๑๔๐	๑๗๐๒๙๙๗, ๐๒/๑๒/๕๓	๘๔,๓๐๐
๓๖	๔๘๗๙๖, ญู, ๑๑/๐๙/๕๓	๑๐๐,๒๗๕	๑๔๑	๑๗๐๒๙๙๙, ๑๕/๑๒/๕๓	๑๐๐,๐๐๐

๖๓-๖๔	๔๘๘๒๐-๒๑, ถี, ๑๘/๐๘/๕๓	๘๕,๑๙๖	๑๔๒	๒๑๒๔๘๒๖, ๑๕/๑๐/๕๓	๘๓,๓๐๐
๗๑	๕๐๔๔๗, เพชร, ๐๒/๑๐/๕๓	๖๕,๓๖๔	๑๔๓	๒๑๒๔๘๑๗, ๒๐/๐๑/๕๔	๖๕,๓๐๐
๗๐	๕๐๕๑๐, เพชร, ๒๓/๐๙/๕๓	๔๘,๕๓๓	๑๔๔	๒๑๒๔๘๑๘, ๒๗/๑๐/๕๓	๗๑,๐๐๐
๗๓	๕๑๗๖๕, เพชร, ๐๘/๑๐/๕๓	๑๔,๔๔๙			
๗๕	๕๑๗๗๗, เพชร, ๑๓/๑๐/๕๓	๙,๘๗๕			
๘๐	๕๑๘๐๐, กู้ด, ๒๑/๑๐/๕๓ (ใบสั่งซื้อระบุเพิ่มเติมว่า ยอด ๑๐๐,๐๐๐ บาท ที่ชำระให้ ทางบัญชีเป็นยอดที่จำเลยที่ ๒ ชำระเข้ามา ๗๐,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑ ใส่เพิ่มให้ ๓๐,๐๐๐ บาท)	๓๑๕,๐๐๐	๑๔๕	๒๑๒๔๘๓๙, ๒๙/๑๐/๕๓	๑๕๐,๐๐๐
			๑๔๖	๒๑๒๔๘๔๐, ๓๑/๑๐/๕๓	๑๖๕,๐๐๐
๘๒	๔๒๖๙๒, รัษฎ, ๒๖/๐๘/๕๓	๗๑,๐๔๓	๑๔๗	๒๑๒๔๘๓๑, ๒๕/๐๑/๕๔	๗๑,๐๐๐
๘๗	๕๐๔๔๖, วัฒน, ๐๑/๑๐/๕๓	๒๑๓,๘๗๘	๑๔๘	๒๑๒๔๘๐๘, ๑๐/๐๑/๕๔	๑๑๓,๘๐๐
			๑๔๙	๒๑๒๔๘๐๙, ๑๕/๐๑/๕๔	๑๐๐,๐๐๐
๘๘	๕๑๗๗๖, วัฒน, ๑๒/๑๐/๕๓	๖๐,๒๔๕	๑๕๐	๒๑๒๔๘๓๔, ๗/๐๑/๕๔	๖๐,๐๐๐
๘๙	๔๘๗๕๔, เพชร, ๒๘/๐๘/๕๓	๗๓,๓๒๐	๑๕๑	๒๑๒๔๘๓๒, ๓๐/๐๑/๕๔	๑๐๕,๐๐๐
๙๒	๕๑๗๗๔, เพชร, ๑๒/๑๐/๕๓	๕๙,๒๔๕			
๙๐	๕๐๔๔๘, เพชร, ๐๒/๑๐/๕๓	๖๒,๐๐๐	๑๕๒	๒๑๒๔๘๒๒, ๒๓/๐๑/๕๔	๑๑๑,๖๐๐
๙๘	๕๐๔๕๐, เพชร, ๔/๑๐/๕๓	๔๙,๖๐๐			
๙๑	๕๐๔๔๙, เพชร, ๔/๑๐/๕๓	๙๙,๒๕๗	๑๕๓	๒๑๒๔๘๒๑, ๑๘/๐๑/๕๔	๙๙,๐๐๐
๙๗	๕๐๔๔๓, ดีเจมส์, ๓๐/๐๙/๕๓ (ใบสั่งซื้อระบุเพิ่มเติมว่า ยอดเงินเกิน ๓,๐๐๐ บาท คำน จำเลยที่ ๑)	๑๖๒,๐๐๐	๑๕๔	๒๑๒๔๘๓๗, ๒๑/๑๐/๕๓	๑๖๕,๐๐๐
๑๐๖	๕๐๔๓๓, แพ ไคมอนด์ , ๒๗/๐๙/๕๓ ๕๐๔๒๙, ดี ไคมอนด์, ๒๔/๐๙/๕๓	๗๓,๒๒๐ ๒๓,๓๖๐	๑๕๕	๒๑๒๔๘๑๙, ๒๓/๑๐/๕๓	๙๖,๕๐๐
๑๑๗	๕๐๔๔๕, ภา, ๐๑/๑๐/๕๓	๑๓๙,๒๐๐	๑๕๖	๒๑๒๔๘๐๗, ๑๐/๑๒/๕๓	๑๓๙,๐๐๐

	รวมเป็นเงินตามเช็คทั้งสิ้น ๒,๖๑๐,๕๐๐
--	--------------------------------------

จากรายละเอียดในใบสั่งซื้อสินค้าและเช็คของจำเลยที่ ๒ ข้างต้น เห็นได้ว่ายอดเงินในการส่งจ่ายเช็คมีความคลาดเคลื่อนเฉพาะในจำนวนหลักสิบและหลักร้อยเท่านั้น แต่จำนวนเงินที่เป็นหลักแสนหลักหมื่นและหลักพัน มีจำนวนถูกต้องตรงตามจำนวนหนี้ในใบสั่งซื้อสินค้า การเขียนจำนวนเงินที่มีการตัดเศษในลักษณะเช่นนี้อาจเป็นวิธีการที่คิดเตรียมการไว้สำหรับการต่อสู้คดีเมื่อตกเป็นจำเลยในคดีอาญาและคดีแพ่งก็เป็นได้ และการตัดทอนเศษเงินออกไปนี้จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ย่อมคาดหมายได้ว่าโจทก์ร่วมจะไม่ติดใจที่จะทวงถามให้จำเลยที่ ๒ ต้องชำระให้ครบถ้วน เนื่องจากเป็นจำนวนเงินเล็กน้อยเมื่อเทียบกับยอดหนี้ที่ต้องชำระ ประกอบกับประเด็นในเรื่องนี้คู่ความมิได้หยิบยกขึ้นซักค้านให้มีความกระจ่างแต่อย่างใด พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมดังกล่าวมีความสอดคล้องและน่าเชื่อว่าเป็นเช็คที่ใช้ในการชำระหนี้ตามใบสั่งซื้อสินค้าตามที่โจทก์กล่าวอ้าง และเมื่อได้พิจารณาข้อเท็จจริงตามที่โจทก์ โจทก์ร่วม และจำเลยทั้งสามไม่ได้แย้งรับฟังเป็นที่ยุติว่าเมื่อพนักงานขายเก็บเงินค่าสินค้าเป็นเงินสดหรือเช็คก็ต้องนำมาแนบต้นฉบับใบสั่งซื้อให้แก่ฝ่ายการเงินของโจทก์ร่วมโดยระบุเช็คและเลขที่เช็คไว้ด้วย และจากคำเบิกความของจำเลยที่ ๑ ว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้จัดทำใบสั่งซื้อสินค้าตามเอกสารหมายเลข จ.๕ ถึง จ.๑๒๐ เมื่อจำเลยที่ ๒ มอบเช็คเป็นการชำระค่าสินค้าจำเลยที่ ๑ จะนำเช็คดังกล่าวไปมอบให้แก่ ฝ่ายสต็อกก่อนวันถึงกำหนดเรียกเก็บเงินตามเช็คประมาณ ๓๐ วัน ยิ่งทำให้ข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมสอดคล้องเชื่อมโยงกันให้เชื่อได้ว่าเช็คที่จำเลยที่ ๒ ส่งจ่ายให้แก่โจทก์ร่วม ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๓๓ ถึง จ.๑๕๖ เป็นไปเพื่อการชำระหนี้ค่าสินค้าตามใบสั่งซื้อสินค้าเอกสารหมายเลข จ.๒๗ จ.๒๘ จ.๒๙ จ.๓๐ จ.๓๓ จ.๓๔ จ.๓๕ จ.๓๖ จ.๖๓ จ.๖๔ จ.๗๐ จ.๗๑ จ.๗๓ จ.๗๕ จ.๘๐ จ.๘๒ จ.๘๗ จ.๘๘ จ.๘๙ จ.๙๐ จ.๙๑ จ.๙๒ จ.๙๗ จ.๙๘ จ.๑๑๓ จ.๑๑๗ มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้เมื่อได้พิจารณารายละเอียดในใบสั่งซื้อสินค้าและเช็คของจำเลยที่ ๒ จะเห็นได้ว่าเป็นการสั่งซื้อสินค้าในช่วงเดือนสิงหาคม – ตุลาคม ๒๕๕๓ ซึ่งจำเลยที่ ๒ กำหนดวันส่งจ่ายเงินตามเช็คในช่วงปลายเดือนตุลาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นไป แสดงว่าในขณะที่มีการสั่งซื้อสินค้าตามใบสั่งซื้อสินค้านี้ดังกล่าวทั้งหมดนี้ โจทก์ร่วมจะยังไม่ได้มีการเรียกเก็บเงินตามเช็คแต่อย่างใด และยอดเงินในการซื้อขายมีจำนวนสูงถึง ๒,๖๑๐,๕๐๐ บาท เป็นไปไม่ได้ที่จำเลยที่ ๒ จะได้รับเครดิตจากโจทก์ร่วมในการได้รับสินค้าไปก่อนโดยไม่ต้องชำระค่าสินค้าในยอดเงินจำนวนที่สูงมากๆ ซึ่งข้อเท็จจริงในส่วนนี้มีความสอดคล้องกับคำเบิกความของจำเลยที่ ๑ ตอบโจทก์ถามค้านว่าในการทำใบสั่งซื้อสินค้าตามเอกสารหมายเลข จ.๕ ถึง จ.๑๒๐ เป็นการทำร่วมกับจำเลยที่ ๒ ดังนั้น พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมจึงมีความเชื่อมโยงที่ทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าจำเลยที่ ๒ ได้ส่งจ่ายเงินตามเช็คของตนจำนวนหลายฉบับให้แก่จำเลยที่ ๑ เพื่อให้ได้มาซึ่งสินค้าของโจทก์ร่วมจำนวนหลายรายการ โดยการแอบอ้างใช้ชื่อร้านค้าของผู้อื่นว่าเป็นผู้สั่งซื้อสินค้าเพื่อให้โจทก์ร่วมยอมให้จำเลยที่ ๑ เบิกสินค้าออกไปจำหน่าย ส่วนการที่จำเลยที่ ๒ อ้างว่าจำเลยที่ ๒ ส่งจ่ายเช็คชำระหนี้ค่าสินค้า โดยในบางครั้งเมื่อใกล้ถึงกำหนด เรียกเก็บเงินตามเช็ค หากจำเลยที่ ๒ มีปัญหาทางการเงินจะแจ้งให้โจทก์ร่วมทราบและขอเปลี่ยนเช็ค โดยได้ส่งจ่ายเช็คฉบับใหม่ให้กับโจทก์ร่วมตามที่จำเลยที่ ๑ แจ้งให้ทราบ และโจทก์ร่วมและจำเลยที่ ๑ ก็ไม่คืนเช็คฉบับเดิมให้ นั้น เห็นว่าข้ออ้างของจำเลยที่ ๑ เป็นข้ออ้างลอยๆ ที่ไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุน แต่กลับได้ความจากจำเลยที่ ๑

ตอบนายจำเลยที่ ๒ ถามค้านว่าก่อนที่เช็คที่จำเลยที่ ๒ ส่งจ่ายเกือบถึงกำหนดเรียกเก็บเงิน จำเลยที่ ๒ ไม่เคยนำเช็คหรือเงินสดมาชำระแทนเช็คฉบับเดิม ทั้งเมื่อได้พิจารณาข้ออ้างดังกล่าวเห็นว่าเป็นวิธีการที่ผิดธรรมเนียมปฏิบัติในการเปลี่ยนเช็ค ซึ่งข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยที่ ๒ มีอาชีพค้าขาย จำเลยที่ ๒ ย่อมต้องทราบดีว่าการออกเช็คชำระหนี้จะมีผลผูกพันจำเลยที่ ๒ ทั้งทางอาญาและทางแพ่ง การอ้างว่าได้เขียนจำนวนเงินตามที่จำเลยที่ ๑ แจ้งให้ทราบโดยไม่ได้มีการตรวจสอบ ย่อมไม่อาจรับฟังได้

๒. กรณีตามคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ว่าโจทก์และโจทก์ร่วมไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันหรือสมคบกันฉ้อโกงโจทก์ร่วม และนายปกรณ์เบิกความตอบนายจำเลยที่ ๑ ถามค้านรับว่าพยานไม่ทราบว่าจำเลยทั้งสามสมคบกันหรือมีข้อตกลงอย่างไรบ้างในการร่วมกันกระทำความผิดตามฟ้อง และโจทก์ โจทก์ร่วม ก็ไม่มีพยานอื่นมาสนับสนุนให้เห็นว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันหรือสมคบกันกับจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานฉ้อโกงตามฟ้อง พฤติการณ์ก็อาจเป็นไปได้ว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้กระทำความผิดตามลำพังคนเดียว ก็เป็นไปได้ โดยจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นเพียงผู้ซื้อสินค้าและชำระเงินด้วยเช็คแก่โจทก์ร่วมตามปกติ นั้น

เห็นว่าการที่นายปกรณ์เบิกความตอบนายจำเลยที่ ๑ ถามค้านรับว่าพยานไม่ทราบว่าจำเลยทั้งสามสมคบกันหรือมีข้อตกลงกันอย่างไร เป็นการตอบคำถามของนายจำเลยที่ ๑ ไปตามความเป็นจริง เพราะเป็นไปได้ที่ผู้กระทำความผิดจะยอมให้บุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องร่วมรับรู้รับฟังแผนการกระทำความผิด และเป็นการยากที่จะนำความลับในการกระทำความผิดไปแจ้งให้บุคคลอื่นได้ทราบ แต่ในคดีนี้พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมที่นำสืบต่อศาลอันประกอบด้วยพยานบุคคล เอกสารใบสั่งซื้อสินค้า และเช็คของจำเลยที่ ๒ ซึ่งอยู่ ในความครอบครองของโจทก์ร่วม มีความเชื่อมโยงสอดคล้องต้องกันตามที่ได้กล่าวแล้วตาม ๑. จึงเพียงพอให้รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยที่ ๒ ได้กระทำความผิดตามฟ้องโจทก์

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น การกระทำของจำเลยที่ ๒ เป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ประกอบมาตรา ๘๓ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๑

อัยการสูงสุด ชี้ขาดให้ฎีกา ตามหนังสือ ที่ อส ๐๐๑๕.๓/๑๑๒๘๙ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๘